

the first two years of life. The first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The ninth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The tenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eleventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twelfth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The thirteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventeenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The nineteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twentieth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

BEHÇET ÇELİK • Gün Ortasında Arzu

Kanat Kitap, 2007 (1 baskı)
Can Yayınları, 2011 (3 baskı)

İletişim Yayınları 2860 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 498
ISBN-13: 978-975-05-2780-7
© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2020, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Celal Galip

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BEHÇET ÇELİK

Gün Ortasında Arzu

BEHÇET ÇELİK 1968'de Adana'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. İlk öyküsü 1987'de *Varlık*'ta yayımlandı. *Yazılı Günler* ve *Virgül* dergilerini hazırlayanlar arasında yer aldı. *İki Deli Derviş* (1992), *Yazalımız* (1996), *Herkes Kadar* (2002), *Düğün Birahanesi* (2004), *Gün Ortasında Arzu* (2007), *Diken Ucu* (2010), *Kaldığımız Yer* (2015) ve *Yolun Gölgesi* (2017) adlı öykü kitaplarının yanı sıra *Dünyanın Uğultusu* (2009), *Suluk Bir An* (2012) ve *Belleğin Girdapları* (2019) adlı romanları, *Sınıfın Yenisi* (2011) adlı gençlik romanı ve *Çantasızlar Kampı* (2016) adlı çocuk romanı ile *Ateşe Atılmış Bir Çiçek/Yazarlar, Kitaplar, Okuma Notları* (2012) isimli deneme kitabı yayımlandı. Doğup büyüdüğü Adana'yla ilgili yazılardan oluşan *Adana'ya Kar Yağmış* adlı kitabı derledi (2006). Barış Bıçakçı ve Ayhan Geçgin'le edebiyat üzerine yazışmalarından oluşan *Kurbaçalara İnaniyorum* 2016'da yayımlandı. Öykü, deneme ve çevirileri çeşitli gazete, dergi ve seçkilerde yayımlanan Çelik, 1989'da Akademi Kitabevi Öykü Başarı Ödülü'ne, *Gün Ortasında Arzu*'yla 2008'de Sait Faik Hikâye Armağanı'na, *Diken Ucu*'yla 2011'de Haldun Taner Öykü Ödülü'ne, *Kaldığımız Yer*'le 2015'te Türkân Saylan Sanat Ödülü'ne layık görüldü.

www.behcetcelik.com

Kitaptaki hikâyelerden “Müstesna Eylül”, “İntikam Peşinde” ve “Dolunayda Doğum Günü” *Eşik Cini*'nde yayımlanmıştır.

Gün batmasa her kente dönebilir.

– OKTAY RİFAT, “Dilmeceler”

İÇİNDEKİLER

<i>Gün ortasında arzu</i>	9
<i>İyi olacak, iyi...</i>	15
<i>Yoğurtlu makarna</i>	21
<i>Güzel ortam</i>	25
<i>Tutmayan fal</i>	31
<i>Bundan ibaret</i>	37
<i>Kuşluk vaktinin karanlığı</i>	43
<i>Islak muşamba</i>	49
<i>Kedi bakıcısı</i>	55
<i>“Yaz bitti” diyorlar</i>	63
<i>Olağan cumartesi</i>	71
<i>Hayatlarımızın aldığı haller</i>	77
<i>Müstesna eylül</i>	81

<i>Hâkim Amca beni sormuş</i>	89
<i>İntikam peşinde</i>	99
<i>Kukumav</i>	107
<i>Hikâyeden bir iş</i>	115
<i>Dolunayda doğum günü</i>	121

Gün ortasında arzu

İşte oradalar, aradan geçen neredeyse çeyrek yüzyıldan sonra, bıraktığım yerde. Seyyar kasetçinin tezgâhından artık Kürtçe şarkılar yükseliyor da olsa, makam aynı, sesteki kırılgın tını değişmemiş; işportadaki gömlekler kalem cebi olmayan, daha dar şeyler, ama yine bedenlerini saracağı insanların sarı siyah benizlerindeki sıkıntıyı açığa çıkaracak tonlar hâkim hepsine; meyveler toz toprak içinde, silip de ne yapacağım demiş olmalı satıcı, böyle daha doğal göründüklerini düşündüğünden değil, silerken geçireceği zamanla silmeden geçirdiği zaman arasında bir fark olmadığını çoktan öğrendiğinden; minibüs değnekçisinin bağırıp çağırması da alışkanlık, neşe ya da kederden değil; şoförler aynı şakaları yapmaktan sıkılmış besbelli; beyaz gömleği pantolonundan sarkan delikanlı gözüne kestirdiği kızın peşinden minibüse atlayacak az sonra, arzusu dinmiş değil, yerli yersiz öldürülükçe pörsümüş, her an o kızın yerine tombul memeli bir kadına yönelebilir; gri yeşil takım elbiseli adamın çantasında önemli bir evrak yok, sabah kaynatığı yumurta olabilir içinde, belki bir de diş fırçası ya da tarak, görüşeceği arkada-

şının onu ciddiye almasını istiyor, almayacağını bildiği halde, belki bir başkası olur yanında, o en azından mühim bir şahsiyet sanmalı, bakarsın bir iş imkâmı çıkar bu varlığı şüpheli adamlarla tanışmasından; deminki oğlanın birazdan arzulanacağı tombul memeli kadının makyajı da yalapaşap, yıllarca özendim de ne oldu, bugün de böyle olsun, demiş –bir süredir her gün dediği gibi–, makyajı hepten bırakmamasını takdir edebilirim, aynaya bakarken bir an gülümsediğinden, çapkın baktığından emin olsam; çok katlı mağazanın cephesini yenilemişler, bina içeriden çürüyor, bir bilseler.

Bir bilseler, geldikten sonra onları görmek için ne olduğunu bilmediğim bir şeyi, özel bir günü beklediğimi, bu sabah uyandığımda aralarına karışma gücünü bulunca işi kırdığı mı –kırmakla kimsenin bir şey kaybetmeyeceği bir iş olmasının ne önemi var–, onların arasında olmaktan her zaman tuhaf bir rahatlık duyduğumu –yıllar önce dışarıydılar, başka bir hayat, sahici bir hayatlar, bir gün, uzun olmayan bir gelecekte onlardan biri olmayı ummanın, bunun kesinkes olacağı inancının ispatıydılar–, bunları bilseler ne değişir? “Aha lan, kurtarıcımız geldi,” mi diyecekler? “Sen önce kendini kurtar,” deyip durmaz mıydı babam. Bunu derken kendini, işini gücünü batırdı. Hiç kızmıyorum ona, hatta sevimli geliyor. Akşamları onu karalar bağlamış halde gördüğümde, “Herkes kendini batırırsa düzeler dünya,” diyessim geliyor – bilsen, saçmaladığımı, bu bakış açısının yanlış olduğunu söylemeyecek.

“Bak, baba,” derim söyleyeceklerimi dinleyeceğini bilsen, “insan bir dolu şey kaybediyor, en kötüsü, dediklerine göre, umudunu kaybetmek, ama ben böyle düşünmüyorum. Umudunu da kaybedince başlıyor dünya. Hiçbir şeye hayıflanmıyor insan o zaman. Mütarekeden bu yana üç ay mı geçti, beş ay mı? Ne mi mütareke? Silahların terki, bilmez misin? Yoo, silahım olmadı hiç, bildiğin manada. Bıraktığım

her şey benim cephanemdi, onları terk edip gelmedim mi? Masamdaki takvimde geldiğim günü bulup ‘mütareke’ yazdım geçenlerde. Mütarekeden bu yana buralara hiç gelmedim, şehrin en sevdiğim yerlerine. Şimdi, inanmazsın ya, kanımın aktığını hissediyorum, az şey değil, bıraktığın içkiden bir yudum alsan, anlarsın beni. Buraya onca zaman neden gelmediğime yanmıyorum. Kanım akmamışsa akmamış. Yarın da akmayacak gene.”

Kaldırım taşına –özgürlüğün üzerine– oturdum, bir türkü takıldı dilime: “Bugünüm harap oldu / Dünden iyi midir ki?” O güzel sesli berbat heriften de olsa, bunu çalsa ya şimdi kasetçi. Fon müziği olsa şehre inmemin. Bu bizim şarkımız olsun ey şehir. Yanık bir uzun hava başladı, Kürtçe. Bu da olur emmi. İyi olur. Emmi dediğim adamla yaşıt olma ihtimalimiz yüksek. Aynaya hiç bakmaz mısın be adam! Kasetçi çaldığı şarkıları dinlediğimin farkında. Kürtçe bildiğimi, yanık sesli kadının haykırdığı ağıtın kime, neden yakıldığını anladığımı, bu nedenle çöküverdiğimi düşünüyor kaldırımına. Tek kelime anlamıyorum. Kasetçiyi ilk gördüğümde gizli saklı şarkılar, türküler dinlediğimiz günler, geceler gelmişti aklıma. Ilıktı akmaya başlayan kan damarlarımda. Hatırlamak bazen iyidir. Şimdi buz kesti. Kaldırımın altında cinayetlerden, katliamlardan, sahipsiz cesetlerden, tuzaklardan, havaya uçan, uçuran, uçurulan hayatlardan oluşmuş, katılaştıkça katılaştıkça, yanık kokan bir alایشım akıyor. Dünya kanıyor, çürüyor kaldırımın altında; kimse farkında değil. Kaldırımın üstünde oyunlar oynuyoruz; evlilik oyunları, para kazanma, kaybetme oyunları, tatile çıkma, dinlenme, yorulma, sevişme, hatta dünyayı değiştirme oyunları. En fenası, “biz oyunun farkındayız” oyunu. “Oynamıyorum, havlu attım,” deyip bunu pek güzel sahneye koyan, başkalarından, daha havlu atmamışlardan ya da hiç atmayacak olanlardan alkış bekleyenler de az değil. Onları görünce kimselere

söylemeden –söyleyecek kimse bırakmadan çevremde– ses-sizce havlu attım. Fark mı bu?

Kaldırım taşına oturmak çocukça şeyler düşürüyor insa-nın aklına. Her yılbaşında alınan kararlar gibi, akşamüstleri gelip burada müzik dinlemeye, kaldırımın altındaki homur-tuya kulak kabartmaya karar vereceğim neredeyse. O kadar mümkün ki kulak çevirmek bu sese. Peşi sıra sökün edecek kararlar. Spor yapmak değil, eti azaltıp sebze kürü yapmak hiç değil.

Ama onu aramak bir kez daha, son kez daha. Kasetçi em-minin bilmediğim dildeki repertuarının işi bu. Kan bir kez akmaya başlayınca her yerine doluyor insanın. Gene susaca-ğım, konuşacağıma söz veremem. Alıp buralara getiremem. Çocukça davranmaktan korkmam da, çocukça bulmasından çekinirim bu hallerimi. Diyelim, tam burada oturduk kaldı-rım taşına, önemsemedik onun gibi alımlı bir kadına her ge-lip geçenin bakmasını; hissettiklerimi hissedecek mi? Öy-leyse neye yarar. Bu da bana kalsın, çok şey gibi. Yine de ak-lıma düştüğünde havluyu mavluyu unutuveriyor, aramak istiyorum – gün ortasında arzu. Gene kaçamak buluşmayı alışveriş merkezlerinde. Gene birkaç saat en fazla. Gene su-sacağım, yanıtını bilmediğim sorular sorduğunda. Tabii, son aradığımdaki gibi telefonu açtığında, “Kimsiniz, tanıyama-dım,” demezse.

O beyaz gömleklili oğlanın yaşlarındaki halimi anlatamam. Göstersem de olur oğlanı, bir farkım yoktu. Az ötede bir yerlere giderdik –eski bir arkadaşla– saklanarak. O eski ar-kadaşı da anlatamam. Söylenmekten korkarım arkasından. Taşıyamayacağım bir öfkeye bürünmekten. Bırakayım ora-da kalsın densiz. Yaptıklarının hiçbirine kızmıyorum onun, şu kaldırımında otururken beni yalnız bırakmış olmasına bi-le. Şimdi park yapmışlar onunla sokaklarını aşındırdığımız mahalleyi. Başka bir şey yapamazlardı; yılların teri, akan kir-

li sular, kavgalar, dövüşler, çekilen bıçaklar, atılan, haykırılan çığlıklar, oraya ne bina etseler çıkar gelir diye korkarlardı. Parkta da oturan yoktur. Belki bir gün gider otururum orada, saygı duruşunda bulunurum.

İçeri girerken –tahrif ettiğimiz kimliklerimizle– dalga geçerdik kendimizle. Az önce gazeteyle kaplanmış kitaplar değiş tokuş etmiş olduğumuzu anımsatırdık birbirimize. Birkaç adım sonra, sessizleşirdik. Yok, utanmazdık birbirimizden, birbirimize sığınırdık. Yıllar sonra, kocaman kahkahalarla andık o günleri. Büyümüştük – öyle sanmıştık. Geride kalmıştı bir dolu macera. Maceranın adı, tanımı değişmişti.

Bir bilse, aramaya çekindiğim kadının bana neden küstüğünü, çağrıldığında gidemediğimi, bulaşıcı bir hastalık mıyım gibi kendimi uzak tuttuğumu, uzakta durmanın bile bulaşıcı olduğunu –yüzüme çok önce yapışıp kalan, her şeyi bilen adam edalarımı donduran bir heybetle– öğrendiğimi, başka bir bedenin sıcaklığını etimde hissetmenin ne olduğunu bilmediğim ama delicesine özlediğim yaşlardaki halimi aratmayan bir tutkuyla buluşmaya gittiğim akşamüzerlerinde bir türlü harekete geçemediğimi, maceranın bundan ibaret olduğunu, bazen ona dokunmamanın heyecanı ile yetindiğimi, elini bile tutabilecekken tutmadığımı, bunun bir ceza olmayıp bir ödül olduğunu ona anlatmayı düşünmediğimi, söylediğim an her şeyin tepetaklak olacağını, içimi dışı yaracağımı, belki de çoktan yardığımı, iç miç kalmadığımı...

Koskocaman kahkahalar atıp geçer dalgayı. “Bitmişin sen,” der.

“Ben daha başlamadım,” diyemez, susarım.

Evine dönerken tombul memeli kadının gözü takılır bu şaşkın kaldırım adamına. Başlayayım demişim de, kabul etmiş gibi bakarım arkasından. Değnekçi bile “Oha,” der, “yedini be adam, bitirdin kadını.” Kasetçi emmi başını sallar, tasvip etmez bakışlarımı. Yeter dinlediğin şarkılar dercesine

seyyar gazinosunu itekler götürür şehrin güney ucuna. Oynak bir hava koyar, pili bitmeye yüz tutmuş kasetçalara. Oynak hava ağır aksak akar.